

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SÅMLEDE KVINDEFØRENINGER

Nr. 26.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 26. Juni 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Fra Himmelbjerget.

Gennem By og Land gik Budskabet: Nu stævnes der til Fredsfest paa Himmelbjerget.

Alle de danske, der lever i god Tro paa, at de er satte paa Vagt mod den nye Tids Tanker og Strømninger, knyttede Haanden og løftede et Vredesraab ved Efterretningen om, at Himmelbjergets klassiske Top, hvorfra St. Steensen Blicher slog til Lyd for Folkevæbning og almindelig Værnepligt, nu skulde vanhelliges ved noget saa modsat som Forkyndelsen af Fredssagens Evangelium.

Alle Fredssagens Modstandere spidsede skyndsomst deres Penne og aabnede Krigen mod Fredssagen.

Ti hvis denne Sag ikke kvaltes i Fødselen, vilde den træde Traditionen om vor Storhed som krigførende Magt under Fødder.

Vel vilde alle — alle uden Undtagelse her i Danmark Fred. Men derfor maatte Danmarks unge Sønner ikke tro, at nu var Tiden kommen til at stikke Sværdet i Skeden og søge fredelig Forhandling mellem Nationerne i Stedet for at udfægte Striden i blodig Kamp.

Nej, det blanke Værge maatte stadigt være løftet mod Landets eventuelle Fjender, selv om Armen skalv under Byrden.

Fredstanken vilde døve og dræbe vort Lands Livsnerve, om den slog Rod i Folkebevidstheden, — derfor maatte den lyttende Skare, der var begyndt at faa Øjet og Øret opladt for Fredssagens Storhed, for enhver Pris skræmmes tilbage i Tide, at den ikke fulgte Norges store Skjald, der denne Gang gik i Spidsen for Fredstoget op paa Himmelbjerget. . . .

Bjørnstjerne Bjørnson, den i Danmark saa ofte fejrede Digter, blev denne Gang

modtaget med en Pilregn af Hadets og Spotens bitreste Fraser, men det skræmmede ham ikke, om det end formørkede Luften lidt.

Frejdig gik han sin Gang mod Maalet, væbnet med sin stærke Tro paa den Sags Retfærdighed, han vilde tale for. Og store Skarer fulgte ham!

Angsten for at gøre sig latterlig ved at slutte sig til den store Fredsbevægelse, der breder sig Verden over, har længe siddet os danske som en Pæl i Kødet; men nu er den blevet rokket ikke saa lidt, — det viste Folketoget til Himmelbjerget Søndagen den 19de Juni.

Festdagen begyndte kold og graa med tunge Regnskyer paa Himlen. Men Skyerne spredtes lidt efter lidt, og Himmelbjerget havde iklædt sig hele sin Dejlighed i det Øjeblik, Festdeltagerne samledes ved dets Fod.

Solen dryssede sit Guld over den fløjlsbrune Lyng, og Birk og Bøg stod ung og rank i lysegrøn Dragt, mens Lærken kvadrede sin evigunge Trille, og Folk sang med, — her ude turde hver Fugl synge frejdigt med sit Næb, saa det hele blev en jublende Lovsang til Danmarks Dejlighed.

Fredsfesten vil knytte et nyt og skønt Blad til den Krans af Minder, der hører Himmelbjerget til. Bj. Bj.s vældige Røst vil klinge gennem Tiderne, naar Døgnets Smaakævl forlængst er glemt, og man vil med Tak mindes Manden, der uden Sky, med rammende Veltalenhed prædikede Kærlighedens og Fredens Evangelium for Præst og Læg.

„Ingen Sag bliver stor for Dig, før den bliver en Del af din Religion — — denne Sætning skal spændes for Freds- og Frihedssagens Vogn!“ —

Det var egentlig Sangbunden i Bj. Bj.s

Foredrag. — Fred og Frihed! det er den store Verdensreligion, der kan slutte alle Sekter, som hylder den, i sine Moderarme.

Alle, hvis Hjærter er varme for Fredssagen, skylder Bj. Bj. Tak, fordi han, trodsende Storm og Modstand, kom her ned for at løfte os fremad og opad mod et idealt Maal. Vi Kvinder skylder ham det ikke mindst, fordi han altid vil have os med i hvert stort Arbejde, der stiler mod Samfundets Vel.

Om Bj. Bj. grupperede der sig en Mængde af vore egne Talere, der alle havde noget godt og paa flere Steder aandfuldt at sige os. Fredssagen er endnu saa ung her i Landet, at Ordet, der tales derom, kan komme som et forfriskende Pust til os. — Forhaabentlig vil der blive omgaaet omhyggeligt med det, saa Kærnen og Livet deri aldrig vil blive opslidt i Fraser. Saa vil sikkert Himmelbjærgsfesten blive efterfulgt af mange lignende Møder, der vil sprede Frihedens og Fredens Lys over Landet, og det vil ophøre at forarge nogen dansk Mand eller Kvinde at se Fredssagens hvide Fane hejst ved Siden af vort elskede gamle Dannebrog.

Aftenen svøbte sit hvide Taageslør om Himmelbjergets Lyngbakker, før Festen sluttedes. — Saa gled Baad efter Baad ud paa de stille, dybe Skovsøer for at føre Deltagerne hjemad; men den Festivitas, som Bjørnsons store Veltalenhed havde spredt over Forsamlingen, var ikke udslukt.

Ud i Natten lød til Digteren fra Kyst til Kyst tusindstemmig Sang og Hurraraab, der som Ekko besvaredes fra Baadene. — Det blev en Vekselsang saa lys og glad som den danske Sommer ved Sankte Hans.

M. B.